

Nr. 51. } Decorah, Iowa, 22de December 1889. } 15de Aarg.

Et mærkeligt Julebesøg.

„Na, Farvel, min Ven! Vi skal ikke blive borte mere end omtrent 4 Timer i det høieste, og saa haaber vi at finde alt vel, naar vi kommer tilbage. Lille Bro'r sover nok, og se saa ud efter Slæden omtrent Kl. 2, paa den Tid tænker jeg, vi kommer.“

„Ja, Fader! Farvel, Moder! Farvel, Nelly, farvel allesammen! Men hvis nogen kommer til Døren, medens I er borte, hvad skal jeg saa gjøre? Maa jeg lade dem komme ind?“

„Ja, Mattie, det er Jule-Aften, og hvis nogen skalde komme for at bede om noget, saa byd dem velkomne og sig, at dine Foreldre sagde, at du skalde gjøre det, fordi det er Jul.“

„Det skal jeg nok, Fader,“ og efterat der igjen var vekslet Kys og Afstedts hilsemer med den lille Husholderstke og lille Bro'r, førte Slæden afsted med Bjelderne lystig klingende i den lette blaa Frostluft. Vinteren havde illædt hele Landskabet sin hvide Raabe og de mørkegrønne Graner deres Solofrynser,

medens den blaa Røg hvirvlede lige op i Veiret fra Storfstenene paa det ensomt liggende Lindedal.

Hr. Griffith havde kaldet Stedet saaledes af to Grunde. For det første, fordi et stort Lindetræ stuggede over Huset, og for det andet, fordi Endelsen „Dal“ mindede ham om det smukke engelske Hjem, som de havde maattet ombyste med dette over i de kanadiske Skove. Han havde været en velhavende Handelsmand, og man havde set op til ham som en indflydelsesrig Mand i Samfundet; hans Skibe havde i sin Tid været vel kjendte i alle Landets vestlige Havne; men det ene Tab og Uheld kom efter det andet, ligesom i Jobs Historie. Hans Skibe forliste, hans Foll var uærlige, Priserne gik ned, naar han troede, de skalde gaa op. Ulykkerne overvældede ham, han blev en fattig Mand; og da Udsigterne i Kanada dengang var temmelig gode, saa besluttede han sig til med Hustru og Born at forlade gamle England og søge sin Lykke i det nye Land. Dog ikke for atter at begynde paa Handelen; Vhlyv og Vh-

forger havde gjort ham træt af saadanne Forjog; han vilde have sig en Vandeiendom i de store Skove, haabende derved at forbedre sin Stilling og atter vinde Frihed og Glæde i Sindet.

Soturen og den anstrengende Reise, som var gaaet meget godt, havde opfyldt Børnene med Nyhedens Interesse, og med Mod og Glæde havde de begyndt deres Nybyggerliv. Imidlertid var det jo en Prøvelse for dem at skulle hjælpe sig uden Tjenestefolk og at maatte undvære mange af disse smaa Bekvemmeligheder, som de havde været vant til i England. Hvad der var dem sværest, var, at de maatte fjøre to Mil til det nærmeste Sted, hvor der holdtes Guds-tjeneste, og da Storrelsen af deres Kjøretøi var noget begrænset, kunde kun en Del af Familien komme med hver Gang. Dette var et soleligt Savn for en Familie, der altid havde været vant til at bo nær ved Kirken, og selv lille Mattie savnede sine Søndagsgudstjenester, sjønt hun endnu kun var et Barn.

Paa denne Søndag, som tillige var Jule-Aftens Dag, bestemte Forældrene at tage alle Børnene med undtagen Mattie, den ældste, en lille 10 Aars Pige, og saa den lille Dreng, der kun var et halvt Aar gammel. For de fjørte, havde de holdt Husandagt, og Hr. Griffith havde særlig befalet sine Børn og sit ensomme Hjem i Guds Baretægt. Naar Herrens Engle altid leirer sig om de retferdiges Boliger, hvor meget mere, naar det er et saadant ensomt liggende Hjem, fjernet fra alt Forbvar og Bøstjælfse.

Da Slæden var forsbunden, udførte Mattie først en og anden nødvendig Husgjerning, og satte sig derpaa ned ved Siden af Buggen og læste i Bunyans „Pilgrims-Vandring“. Hun havde allerede læst den flere Gange helt igjennem, men alle de skønne Billeder glædede hende sa meget, og hun forstod Betydningen af dem bedre for hver Gang. Hun var netop ved at vandre med Kristien op ad „Vanskelighedens Bjerg“, da Ryden af Hestetrampen bragte

hende til at fare op, og hun saa tre Nyttere i Færd med at staa af.

Deres Ydre gjorde snarere et frastodende end et tiltrækkende Indtryk paa hende, thi der var noget underlig vildt over dem, som ikke stemmede med Dagens Høitid; men hendes Faders Afstedtsord faldt hende ind, og hun besluttede, saavidt hun formaade, at tage godt imod dem. Det var imidlertid slet ikke saa let for et Barn som hun at tage godt mod vilde fremmede, og hun solte sig noget ængstelig og forlegen; men da hun tænkte lidt nærmere over sin Faders Afstedtsord, faldt det hende ind, om han maaste kjendte og ventede dem. „Maaske kjender Fader dem, og hvis han ikke kjender dem, saa kjender dog Gud dem“, tænkte hun, idet hun luffede den tunge Husdør op for dem.

De fremmede stirrede forbauset paa Barnet og syntes næsten at være i Forlegenhed med, hvad de skulde sige. Hendes Nærværelse var aabenbart høerften ventet eller onstet; men Mattie saa saa mild og uskyldig ud, at de ikke kunde lade være at se paa hende med et vist Behag. De gif imidlertid ind uden videre Ceremonier, og den forreste af dem sagde: „Er du ene hjemme, min lille Pige?“

„Ja, alene med lille Bro'r, der sover i sin Bugge; min Fader og Moder og alle mine Søstende er tagne til Kirke.“

„Er du bleven tilbage forat passe paa Huset?“ spurgte Manden.

„Ja, og paa Bro'r“, svarede Mattie.

„Hvad heder du, min lille Pige?“

„Jeg heder Mattie. Kjender De Fader?“ sagde hun derpaa og saa spørgende op paa Manden.

„Ja vist, han og jeg er gamle Venner, ellers vilde jeg ikke have taget mig den Frihed at komme her med et Par af mine Kamerater. Han venter os, forat vi skal holde Jul sammen“, sagde Selskabets Fører.

„Naa, det gjør han“, sagde den lille Pige trosthyldig, saa forstaaer jeg, hvad han mente med det, han sagde, for han fjørte bort i Morges.“

Et Julebillede.

„Hvad sagde han da?“

„Han sagde, at hvis der kom nogen fremmede, medens han var borte, saa skulde jeg hyde dem Velkomne, fordi det var Jul. Paa den Tid skal man være venligere end ellers mod alle fremmede, siger Moder, fordi Jesus selv var fremmed og maatte være i en Stald, fordi der ikke var Plads i Herberget.“

„Ja, ja, det er meget sandt, og vi er sultne, vi har redet en lang Vej over Sneen, og den kolde, friske Luft giver Appetit. Jeg tænker, min lille Pige, du har noget Fulegodt i Huset. Din Fader vil nok sørge for sine gamle Venner.“

„Ja, vi har Fulemad i Huset“, svarer Mattie og saa i det samme atter op paa de tre Mænd med deres langskafede Stobler og Sporer og deres hele plumpe Udseende, og undrede sig over, hvor hendes Fader havde faaet de Venner fra. Alle hendes Faders andre bekendte var fromme og dannede Mænd. Hun vilde imidlertid ikke lade det mangle paa Høflighed, det var jo Jul, saa skulde man være gæstfri mod alle. Hun bad dem derfor ind i Familiens Daglig- og Spisestue. „Alt skal straks være i Orden“, sagde hun, „naturligvis kender Fader Dem, og hvis han ikke gjør det, saa kender Gud Dem.“

(Sluttes.)

Opløsning paa Gaaderne

- i Nr. 42: Kalk (rigtig opløst af N. J. J., Kindred, Dak.).
- i Nr. 44: Bille (rigtig opløst af N. J. J., Kindred, Dak.).
- i Nr. 45: Afstepot.
- i Nr. 46: Gaadejulde Spørgsmaal: 1) Bogstavet „D“. 2) Spigerven.
- i Nr. 48: Nimbe.
- i Nr. 50: Dreffigen.

Rvitteringer.

Til det nye Skolelærer-Seminar i Sioux Falls.

Web Post. N. P. Kavier, Lønde-Jubstanting: 3 Clear Rate: Ellenora Holt \$2.74,

Hilba Elise Dahl 0.60; tilf. \$3.34. J. St. Ridgely og Dale: Ole Ebb. Næs 1.06, Carl S. Carlson 0.58, Johan S. Bye 0.68, Dorthea Dines 1.32, Josefina E. M. Jensen 0.30, Josefina D. Ellebold 0.72, Anna D. Pederson 1.52, Henrik M. Kavier 1.90, Sofie F. C. Nilson 1.25, Sofie J. Lee 1.05; tilf. \$10.38. J. Palmtyr: Oscar J. Norbfløg 1.00, Mincer Mort 1.01, Carl J. Christianson 1.03, Peder D. Pederson 0.95, Clara Knudson 1.15, Octop M. Mathison 0.50, Pauline D. Peterson 0.60, Emma Johnson 0.81, Christine J. Beckman 0.34, Martha Ranberg 0.49, Blanche Ericson 0.78; tilf. \$8.66. Sum = \$22.38.

„Børneblad“

vil fra Nyaaar 1890 udkomme i bethdelig større Format og meget smukkere udstyret end hidtil. Skønt det vil vedblive at udgaa hver Uge, vil det dog herefter blive baade større og smukkere, end det var, da det kun udkom en Gang om Maanedene. Hvert Nummer vil indeholde 3 Sider med Billeder og 5 Sider Læsestof. Desuagtet vil Prisforhøielsen kun blive 10 Cents pr. Aargang. Prisen bliver altsaa:

- For enkelte Eksemplarer, som altid maa betales i Forskud, 50 Cents.
- Men Agenter, som selv holder Navnelisten over de enkelte Abbonenter og indestaar for Betalingen, erholder Bladet i Pakker paa 5-24 Eksp. for 40 Cts. pr. Eksp. over 25 " " " " " "

Førat opmuntre til, at „Børneblad“, bliver betalt i Forskud, vil Agenterne saa 10 pCt. af, hvad der indbetales inden 1ste Mars.

Penge og Bestillinger, samt alt hvad der angaar Ekspeditionen, sendes direkte til Luth. Publ. House, Decorah, Iowa.

Alle gamle Restancer indsendes til Prof. J. B. Frich, Parker, Hennepin Co, Minn. Indsendelser og Bidrag til Bladet sendes til min Adresse.

Ginar Wulfsberg,
Ridgeway, Iowa.

BØRNEBLAD, a Children's Paper,
published weekly by LUTHERAN PUBLISHING HOUSE, Decorah, Iowa.

Entered at the post office at Decorah, Ia.,
as second-class matter.